

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrda a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **B. G.**, zastoupená Mgr. Liborem Hubáčkem, MBA, advokátem se sídlem Malé náměstí 73, Benešov, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem Pod Sídlištěm 9, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2019, č. j. 54 A 101/2018 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností se žalobkyně domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2019, č. j. 54 A 101/2018 - 43, jímž byla částečně odmítnuta její žaloba, a to v části směřující proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Praze (dále také jen „žalovaný“, „odvolací orgán“ nebo „ZKI“) ze dne 6. 10. 2015, č. j. ZKI-PR-O-90/806/2015-23 (dále také „rozhodnutí ZKI A“), ze dne 13. 11. 2015, č. j. ZKI-PR-O-119/955/2015-22 (dále také „rozhodnutí ZKI B“), ze dne 8. 8. 2016, č. j. ZKI-PR-O-61/536/2016-8 (dále také „rozhodnutí ZKI C“) a ze dne 10. 11. 2017, č. j. ZKI-PR-O-113/799/2017-4 (dále také „rozhodnutí ZKI E“).

[2] V žalobě označila žalobkyně jako žalovaného Katastrální úřad pro Středočeský kraj a pod žalobní body zahrnula „zrušení tří rozhodnutí KÚ vydaných pod č. j. OR, viz Čl. I žaloby“, „zrušení duplicitního vlastnictví pozemku“, „zrušení umístění podrobného bodu 93-44 na roh budovy č. p. 11 v obci Švihov“ a „zrušení snížení výměry parcely st. parc. č. 3/1 v k. ú.

Švihov. Žalobkyně v petitu žaloby navrhla zrušení rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrálního pracoviště Rakovník (dále též „katastrální úřad“ nebo „správní orgán prvního stupně“), ze dne 2. 7. 2015, č. j. OR-55/2015-212-20 (dále také „rozhodnutí A“), ze dne 19. 8. 2015, č. j. OR-56/2015-212-21 (dále také „rozhodnutí B“) a ze dne 5. 5. 2016, č. j. OR-124/2015-212-31 (dále také „rozhodnutí C“), dále navrhla, aby soud uložil provést nové mapování v souladu s § 93 odst. 3 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), a aby uložil vycházet pro stanovení lokalizace bodů ze Státní mapy 1 : 5000 a při zjišťování hranic pozemků ze skutečného stavu v terénu.

[3] V části žaloby označené jako „I. Žalobní legitimace“ žalobkyně uvedla, že je vlastníkem (samostatně či v rámci společného jmění manželů) pozemků st. parc. č. 3/1, st. parc. č. 2 a st. parc. č. 419/6. Katastrální úřad však tyto pozemky, jež tvoří „*ucelený areál vlastnického práva*“, při obnově katastrálního operátu dle žalobkyně účelově rozdělil do několika řízení „*z důvodu splnění odchylek ve výměrách, délkách a souřadnicových chybách*“. Výsledkem těchto řízení byla dle žalobkyně rozhodnutí A, B, C a dále rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 6. 4. 2018, č. j. OR-306/2016-212-50 (dále také „rozhodnutí D“). V třetí části žaloby označené jako „Závěr“ pak žalobkyně tvrdila, že celé rozhodování katastrálního úřadu „*je neurčité, nepřezkoumatelné, tj. neplatné*“, a navrhovala „*jeho zrušení spolu se zastavením řízení*“. Odvolací orgán by měl dle jejího názoru vyslovit „*právní názor o nutnosti nového mapování podle § 93 katastrálního zákona*“.

[4] Ze správního spisu vyplynulo, že rozhodnutí ZKI A, B a C jsou výsledkem odvolacích řízení proti rozhodnutím A, B a C o námitkách žalobkyně, resp. jejího manžela proti obnově katastrálního operátu a o jejich návrzích na opravu chyb v údajích katastru nemovitostí. Nejvyšší správní soud dále ze správního spisu zjistil, že dne 24. 11. 2016 byl katastrálnímu úřadu doručen také návrh V. Ř. na opravu chyby v údajích v katastru nemovitostí. Dne 20. 2. 2017 vydal katastrální úřad rozhodnutí, jímž nevyhověl nesouhlasu navrhovatele s neprovedením opravy, které ovšem bylo následně zrušeno ZKI, a také nové rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 11. 8. 2017, č. j. OR-306/2016-212-34, bylo zrušeno rozhodnutím ZKI ze dne 10. 11. 2017, č. j. ZKI-PR-O-113/799/2017-4 (rozhodnutí ZKI E), neboť mj. nebylo rozhodnuto o nesouhlasu žalobkyně, a věc tak byla vrácena katastrálnímu úřadu k novému projednání. Následně rozhodnutím ze dne 6. 4. 2018, č. j. OR-306/2016-212-50 (rozhodnutí D), katastrální úřad vyhověl nesouhlasu navrhovatele s neprovedením opravy, zamítl nesouhlas žalobkyně s neprovedením opravy a rozhodl o tom, že společná hranice mezi stavební parcelou č. X a pozemkovou parcelou č. X mezi podrobnými body č. 93-44, č. 98-1154 a č. 95-1097 v k. ú. Š. u R. bude zobrazena podle neměřického záznamu č. 106 mezi podrobnými body č. 93-44 a č. 106-1 v souladu s jejím geometrickým určením v mapě pozemkového katastru a že stavební parcela č. X bude po opravě zákresu neměřického záznamu č. 106 evidována nadále s výměrou 1032 m² a pozemková parcela č. X nadále s výměrou 1086 m² beze změny v katastru nemovitostí. Rozhodnutím ze dne 4. 7. 2018, č. j. ZKI PR-O-32/438/2018-10 (dále také „rozhodnutí ZKI D“), ZKI zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí D potvrdil.

[5] Dle úředního záznamu ze dne 24. 9. 2018 vloženého do spisu Krajského soudu v Praze si tento soud telefonicky ověřil, že proti rozhodnutím A, B a C byla podána odvolání, o nichž již bylo rozhodnuto, a zjišťoval také data nabytí právní moci rozhodnutí ZKI jako odvolacího orgánu. Následně usnesením ze dne 24. 9. 2018, č. j. 54 A 101/2018 – 21, žalobu odmítl. Krajský soud ve svém usnesení především uvedl, že žalobkyně svou

pokračování

žalobou směřuje proti rozhodnutí správního orgánu, který rozhodoval v prvním stupni, jednalo se tedy dle něj o žalobu nepřipustnou dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 69 s. ř. s. Současně krajský soud dospěl k závěru, že i v případě, že by žalobkyně podala řádnou žalobu směřující proti rozhodnutí ZKI, bylo by nutné tuto žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť u žádného z rozhodnutí ZKI A, B ani C by nebyla dodržena lhůta dvou měsíců dle § 72 odst. 1 s. ř. s. pro podání správní žaloby a jednalo by se tedy o žalobu opožděnou.

[6] Krajský soud dále konstatoval, že žádá-li žalobkyně o uložení povinnosti katastrálnímu úřadu, aby provedl nové mapování a aby při stanovení lokalizace bodů vycházel ze Státní mapy 1:5000 a při zjišťování hranic ze skutečného stavu v terénu, soud katastrálnímu úřadu takové povinnosti uložit nemůže. Mohl by tak učinit pouze tehdy, jestliže by při přezkumu odvolacího rozhodnutí na základě řádně a včas podané žaloby dospěl k závěru, že takové rozhodnutí je nezákonné a že právě žalobkyní požadovaným postupem by měl katastrální úřad napravit eventuální vady řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí. Ovšem vzhledem k tomu, že dle krajského soudu není podaná žaloba projednatelná, je nadbytečné vůbec uvažovat o tom, zda takový závazný právní názor má soud v dané věci vyslovit. Uložení uvedených povinností by se žalobkyně dle krajského soudu nemohla úspěšně domáhat ani formou zásahové žaloby, neboť ta je nepřipustná tam, kde by bylo možné nápravy dosáhnout podáním žaloby proti rozhodnutí (§ 85 s. ř. s.). Krajský soud tedy shrnul, že žaloba jako celek je nepřipustná, resp. v případě, že by bylo možné dovodit, že jí žalobkyně brojila proti rozhodnutím vydaným v odvolacím řízení, opožděná.

[7] Žalobkyně proti tomuto usnesení krajského soudu podala u Nejvyššího správního soudu kasační stížnost, na jejímž základě zdejší soud napadené usnesení krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 14. 3. 2019, č. j. 5 As 319/2018 – 18, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud především dospěl k závěru, že krajský soud pochybil, jestliže jako hlavní důvod odmítnutí žaloby uvedl nesprávné označení žalovaného správního orgánu v žalobě, resp. skutečnost, že žalobkyně v žalobě napadala rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Nejvyšší správní soud přitom odkázal na svou ustálenou judikaturu, dle níž krajský soud musí ve smyslu zásady *iura novit curia* správně identifikovat správní orgán, který rozhodoval o předmětné věci v posledním stupni. Krajskému soudu muselo být z žaloby samotné, ale také na základě telefonického dotazu u ZKI, známo, že v dané věci rozhodoval i tento odvolací orgán.

[8] Pokud jde o druhý důvod odmítnutí žaloby, jímž měla být její opožděnost, Nejvyšší správní soud i zde shledal pochybení krajského soudu, jež mohlo mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť krajský soud odmítl žalobu pro opožděnost, aniž by si vyžádal správní spis odvolacího orgánu, aby se přesvědčil o tom, zda a kdy byla tato odvolací rozhodnutí žalobkyni řádně doručena. Tento vadný postup ovšem neměl v tomto případě sám o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby, neboť jak následně ověřil Nejvyšší správní soud ze správního spisu odvolacího orgánu, příslušná rozhodnutí ZKI o odvoláních proti rozhodnutím A, B a C byla žalobkyni řádně doručena dne 13. 10. 2015, dne 24. 11. 2015 a dne 18. 8. 2016. Žaloba předaná k poštovní přepravě dne 9. 9. 2018 byla tedy dle zdejšího soudu skutečně ve vztahu k rozhodnutím ZKI A, B a C zjevně opožděná.

[9] Krajský soud však především pominul, že žalobkyně sice v úvodu žaloby a v petitu výslovně navrhovala pouze zrušení rozhodnutí A, B a C, ovšem vedle toho se domáhala, aby soud nařídil katastrálnímu úřadu provést další úkony a odkazovala na řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí D, resp. rozhodnutí ZKI D. Nejvyšší správní soud na základě obsahu žaloby dospěl k závěru, že není v podobě, v jaké napadla krajskému soudu, projednatelná. Jednalo se o nejasné podání a krajský soud pochybil, jestliže stěžovatelku nevyzval dle § 37 odst. 5 s. ř. s. k doplnění, resp. upřesnění žaloby v souvislosti s tím, čeho se stěžovatelka domáhá a proti kterým správním rozhodnutím konkrétně brojí, s příslušným poučením, že žaloba musí v každém případě směřovat proti rozhodnutí odvolacího orgánu, tedy ZKI, který má potom ze zákona, tj. dle § 69 s. ř. s., postavení žalovaného. Až následně, pokud by stěžovatelka výzvě nevyhověla a žalobu ve stanovené lhůtě neupřesnila tak, aby bylo zřejmé, čeho se svou žalobou domáhá, bylo by možné její žalobu odmítnout, avšak z jiných důvodů, než to učinil krajský soud v napadeném usnesení, tedy postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s.

[10] Krajský soud v dalším řízení žalobkyni vyzval usnesením ze dne 18. 4. 2019, č. j. 54 A 101/2018 – 36, aby odstranila vady žaloby spočívající v nesouladu výčtu rozhodnutí ZKI, proti nimž argumentuje v textu žaloby (prostřednictvím označení rozhodnutí vydaných katastrálním úřadem), s výčtem rozhodnutí ZKI, která požaduje zrušit dle petitu žaloby, a to tím, že jednoznačně uvede, proti kterým rozhodnutím žalovaného (ZKI) brojí, resp. zda brojí i proti rozhodnutí ZKI D, či nikoliv. Krajský soud dále žalobkyni vyzval, aby v případě, že brojí také proti tomuto rozhodnutí, v přehledné a strukturované podobě uvedla, jaké nezákonné závěry, jaká nesprávná skutková zjištění či jaké vady řízení předcházejícího vydání rozhodnutí ZKI D namítá.

[11] V doplnění žaloby, jež bylo krajskému soudu doručeno dne 29. 4. 2019, žalobkyně uvedla, že brojí proti rozhodnutím katastrálního úřadu A, B a C a proti rozhodnutí ZKI D. Vyjma těchto rozhodnutí, jež byla součástí původní žaloby, žalobkyně označila také rozhodnutí ZKI E, které bylo vydáno v řízení předcházejícím vydání rozhodnutí ZKI D (viz bod [4] tohoto rozsudku).

[12] Nyní napadeným usnesením ze dne 14. 5. 2019, č. j. 54 A 101/2018 – 43, krajský soud odmítl žalobu v části směřující proti rozhodnutím ZKI A, B, C a E. Krajský soud vycházel ze skutečnosti, že žalovaným je ZKI jako orgán, který rozhodoval ve správních řízeních v posledním stupni. Ani v upřesnění své žaloby žalobkyně neuvedla, jakého výroku se ve vztahu k uvedeným rozhodnutím domáhá, nicméně z povahy uplatněných námitek a z pravidel řízení o žalobě proti rozhodnutí (§ 78 s. ř. s.) plyne, že se domáhá jejich zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Pokud žalobkyně v závěru upřesnění žaloby uvádí, že požaduje vrácení výměry pozemku na původní hodnotu, považoval to krajský soud za součást žalobní argumentace.

[13] Krajský soud v usnesení uvedl, že dle jeho ověření bylo napadené rozhodnutí ZKI A žalobkyni doručeno dne 13. 10. 2015, napadené rozhodnutí ZKI B bylo žalobkyni doručeno dne 24. 11. 2015, napadené rozhodnutí ZKI C bylo žalobkyni doručeno dne 18. 8. 2016 a napadené rozhodnutí ZKI D bylo žalobkyni doručeno dne 13. 7. 2018. Datum doručení napadeného rozhodnutí ZKI E žalobkyni z předložených správních spisů neplyne, muselo jí však být doručeno nejpozději dne 1. 12. 2017, kdy na jeho obsah žalobkyně reagovala podáním adresovaným katastrálnímu úřadu. Dle krajského soudu je

pokračování

tedy žaloba projednatelná pouze proti napadenému rozhodnutí ZKI D. Proti napadeným rozhodnutím ZKI A, B, C a E byla žaloba podána opožděně. Krajský soud rovněž dospěl k závěru, že rozhodnutí ZKI E není rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť dle judikatury Nejvyššího správního soudu do této kategorie nespádají rozhodnutí, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno a věc byla tomuto orgánu vrácena k dalšímu řízení. Žalobu proti rozhodnutí ZKI E proto krajský soud jako nepřipustnou odmítl dle podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. Krajský soud uvedl, že z těchto důvodů bude nadále projednávat žalobu pouze v té části, v níž žalobkyně brojí proti napadenému rozhodnutí ZKI D.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[14] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla usnesení krajského soudu kasační stížností, v níž uvedla, že napadený „rozsudek“ krajského soudu je dle jejího názoru zmatečný. Krajský soud se nevypořádal s existencí rozhodnutí ZKI D, jak mu uložil Nejvyšší správní soud v předchozím rozhodnutí ve věci. Podle další námitky stěžovatelky se krajský soud nezabýval ani nezákonným rozdělením řízení a vydáním samostatných rozhodnutí, přičemž stěžovatelka označila rozhodnutí A, B, C a D katastrálního úřadu.

[15] Zmatečnost dle stěžovatelky způsobuje také skutečnost, že žalovaný při rozhodování vychází z podkladů Státního statku Jesenice, který sceloval pozemky dle své potřeby bez návaznosti na evidenci pozemků v listech vlastnictví a bez majetkového vypořádání. Krajský soud dle stěžovatelky řešil skutečnosti, které se daného sporu netýkají, a to hranice mezi pozemky p. č. X a p. č. X v k. ú. Š., podrobné body č. 95-1097. Z uvedeného důvodu je dle jejího názoru rozhodnutí krajského soudu neurčité a nepřezkoumatelné.

[16] Stěžovatelka také namítá, že není jasné, která ze dvou variant hranice pozemků platí, čímž dle stěžovatelky státní orgán nerespektuje její vlastnické právo k nemovitosti. Stěžovatelka také vytyká správním orgánům nezákonný postup, který má být zřetelný z vydaných rozhodnutí katastrálního úřadu a následných rozhodnutí ZKI. Jednotlivá rozhodnutí nejsou dle jejího názoru konzistentní, určitá a nevycházejí ze skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Na základě tohoto tvrzení považuje stěžovatelka všechna předchozí rozhodnutí za vadná a právně neplatná.

[17] Stěžovatelka si je vědoma, jak uvádí závěrem své kasační stížnosti, že daná řízení před správními orgány jsou „velmi formalizovaná, opírají se o právní fikci ale nerespektují právní předpisy“. Dle jejího názoru katastrální úřad neprovedl správné objektivní posouzení a nevypořádal se s některými jejími námitkami.

[18] Žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že k obsahu kasační stížnosti se nebude vyjadřovat.

[19] Dne 20. 6. 2019 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání stěžovatelky nazvané „Stanovisko žalobkyně k vyjádření Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Praze“, z jehož obsahu však nevyplývá, na jaké vyjádření stěžovatelka argumenty

uvedenými v přípisu reaguje. Přípis stěžovatelky neobsahuje ani žádné nové skutečnosti, které by měly význam pro posouzení předmětné věci.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[21] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Stěžovatelka v kasační stížnosti neoznačila důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 s. ř. s., avšak Nejvyšší správní soud předesílá, že v posuzovaném případě stěžovatelka kasační stížností napadla usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby. Takovou kasační stížnost lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Pod tento důvod spadá i případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí žaloby (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 6 As 4/2004 - 53).

[23] Jelikož tedy kasační stížnost nesměřuje proti meritornímu rozhodnutí krajského soudu, nemůže se ani Nejvyšší správní soud zabývat věcí samou, tj. nebude se zabývat otázkou zákonnosti žalobou napadených rozhodnutí ZKI či katastrálního úřadu. Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu v daném řízení bude toliko otázka, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatelky z části odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděnou v rozsahu, v němž směřovala proti rozhodnutím ZKI A, B a C, a jako nepřípustnou dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v rozsahu, v němž směřovala proti rozhodnutí ZKI E.

[24] K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že námitka stěžovatelky, podle níž se krajský soud nevypořádal s žalobou podanou proti rozhodnutí ZKI D, je bezpředmětná, neboť usnesení, proti němuž stěžovatelka brojí, se týká odmítnutí žaloby pouze proti rozhodnutím ZKI A, B, C a E, zatímco řízení o části žaloby směřující proti rozhodnutí ZKI D stále běží, jak uvedl krajský soud mimo jiné v odůvodnění tohoto usnesení.

[25] Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že krajský soud nepochybil, jestliže odmítl žalobu dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v části směřující proti rozhodnutím ZKI A, B a C. Jak již bylo konstatováno v prvním rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci stěžovatelky ze dne 14. 3. 2019, č. j. 5 As 319/2018 - 18, a znovu připomenuto výše, zmiňovaná rozhodnutí ZKI byla stěžovatelce řádně doručena dne 13. 10. 2015, dne

pokračování

24. 11. 2015 a dne 18. 8. 2016. Lhůta pro podání žaloby tedy u jednotlivých rozhodnutí uplynula dne 13. 12. 2015, dne 24. 1. 2016 a dne 18. 10. 2016. Žaloba stěžovatelky, předaná k poštovní přepravě dne 9. 9. 2018, je tedy skutečně ve vztahu k těmto rozhodnutím odvolacího orgánu zjevně opožděná. Tato kasační námitka je tedy nejen nedůvodná, ale bylo by možné ji považovat i za nepřipustnou dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť ji Nejvyšší správní soud vypořádal již ve svém předcházejícím rozhodnutí.

[26] Žalobu v části směřující proti rozhodnutí ZKI E, jež stěžovatelka označila za rozhodnutí žalobou napadené až v doplnění žaloby, krajský soud odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. Podle těchto ustanovení soud odmítne žalobu jako nepřipustnou, domáhá-li se žalobce přezkoumání úkonů správního orgánu, které nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a jsou tudíž ze soudního přezkoumání vyloučeny.

[27] Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru krajského soudu, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není možné za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. považovat zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolacím orgánem a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. K tomu lze citovat rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017 – 35, publ. pod č. 3834/2019 Sb. NSS, v němž zdejší soud konstatoval, že v rámci respektování zásady subsidiarity právní ochrany ve správním soudnictví přezkoumávají správní soudy v řízení o žalobě zpravidla finální rozhodnutí správního orgánu. Výjimkou z tohoto pravidla mohou být rozhodnutí, kterým správní orgán prolomí právní moc dosud konečného správního rozhodnutí, jako jsou rozhodnutí přijatá v rámci přezkumného řízení či obnovy řízení:

„Právě uvedené příklady jsou však výjimkami z pravidla. Pokud nadřízený správní orgán rozhodnutí k odvolání účastníka řízení zruší, a věc vrátí prvostupňovému orgánu k novému projednání, takové rozhodnutí odvolacího orgánu nepředstavuje rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s. (viz rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010 - 219, věc Veverí Centre). Rozhodnutí odvolacího orgánu nijak nezasahuje do hmotněprávní sféry jeho adresáta, neboť není finálním rozhodnutím ve věci. Jak přesvědčivě vysvětluje devátý senát ve věci Veverí Centre, účinky rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým ruší nepravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a účinky zrušení rozhodnutí již pravomocného jsou nesrovnatelné. Zatímco zrušení pravomocného rozhodnutí na základě přezkumného řízení nebo obnovy řízení „otřásá právy a povinnostmi, o nichž má jejich adresát již důvodně za to, že jsou neotřesitelná“, zrušení prvostupňového rozhodnutí na základě řádného opravného prostředku žádné obdobné účinky nemá.

Obecně tedy platí, že rozhodnutí, kterým odvolací orgán zruší nepravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu vrátí k dalšímu řízení, není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť takovéto rozhodnutí není konečné a samo o sobě nijak nezasahuje do právní sféry svých adresátů.“

[28] Nejvyšší správní soud neshledává žádný relevantní důvod k tomu, aby se od této své konstantní judikatury odchýlil. Je zřejmé, že vydáním napadeného rozhodnutí ZKI E došlo v daném případě pouze k tomu, že se věc vrátila do stadia řízení u správního orgánu prvního stupně, kde o ní znovu tento orgán rozhodl a následně vydal ZKI žalobou rovněž

napadené rozhodnutí ZKI D, které bude v nynějším řízení před krajským soudem dále přezkoumáváno.

IV.
Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému ovšem žádné náklady v tomto řízení nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu jeho nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. července 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu